

Varför är inte Sverige som Schweiz?

Jämförelsen mellan Sverige och Schweiz faller på nära nog alla områden ut till Sveriges nackdel – trots Sveriges större naturtillgångar. Det måste således vara något i politiken som felar eller snarare i det konstitutionella ramverket för politiskt beslutsfattande.

Nationalratsratssaal : Schweiz plenisal för sin "riksdag"

Sverige tar ut 44 % av BNP i skatt (2017) Schweiz 28,5, % (källa ekonomifakta.se). Frågorna som många ställer sig – och allt fler borde ställa sig – inför dessa fakta är: Vilket land fungerar bäst? Har den starkaste ekonomin? Har den mest levande och vitala demokratin? Medborgarna har mer pengar över för eget sparande och frihetliga livsval? Var går tågen i tid? Vilket land har en bättre fungerande skola, sjukvård, en effektiv polis och ett starkt försvar?

Svaret vet vi. Och det är inte Sverige. Någoting är uppenbarligen djupt defekt i relationen resursindragning från medborgarna i Sverige och de tjänster som sedan levereras.

Det som framför allt skiljer Sverige och Schweiz åt vad gäller de demokratiska processerna (som genererar de politiska besluten som i sin tur genererar tjänsterna) är sistnämnda lands betydligt större inslag av folklig direkt demokrati i kombination med en *begränsad statlig maktsfär*. Det finns där-

för goda skäl att anta att några av de viktigaste ingångsvärdena för en genomgripande och ytterst nödvändig konstitutionell reform i Sverige är just dessa två komponenter.

Oturligt nog tycks inget av de nu invalda partierna vara med på denna konstitutionella förnyelse, vilket i och för sig inte är förvånande. Har man väl en slev i köttgrytan så vill man ogärna skapa ett system där det inte är säkert – eller ens avlägset sannolikt – att man får vara med och leka gränslös politiker längre.

Återstår ett konkret förslag till förändring av den typ jag beskrivit i boken "Omstart Sverige" (här är en artikel som fördjupar det hela lite mer >>) och sedan stöd för förslaget av några miljoner medborgare. Varför inte i gula – och blå – västar. Hur som helst: behovet av en konstitutionell reform ökar dag för dag.

Leif V Erixell

Första åldersrabatten på väg bort

Riksdagslagaren (RÅ) har nu lämnat sitt förslag om, att sloppa åldersrabatterna för ålder ned till 18 år. Sent påkommet men ändå en tillnyktringstendens. Att medborgare som anse kapabla att rösta för en ideologisk inriktning i ett komplext samhällsmaskineri inte anses vara kapabla att stå konsekvenserna av sina brottsliga gärningar är förstas grav feltänkt. Men nu måste även rabatterna ned till 15 år ses över, inte minst p.g.a. den s.k. "Age crime curve" (se sid 3) och de fördelar

som inkapcitering även i de lägre åldrarna ger för både offer och förövare. Tyvärr verkar RÅ överlämna förslaget med en grimas. Hon tycks vara helt i hämnderna på Brås falsifierade – allt beror på "socioekonomiska" förhållanden – "forskare". De faktorer man blundar för är sådant som kultur, religion och icke-assimilering som skiljer ut dessa områden mot fattiga "svenska" områden – med mindre brottslighet. Det tycks tyvärr som att RÅ ännu en olycklig "Hildarekytering" (se punkt 2 sid 3).

"Ett hån mot små skogsägare"

...så löd en rubrik i Piteå-tidningen i början av året – och den var och är tyvärr sanningsenlig. Berättelsen i artikeln är också symtomatisk för den kafkaliknamnde *biotopideologi* som regeringens i beslutat ska vara ledande gentemot markägarna i Sverige och som nu Länsstyrelsens och Skogsstyrelsens byråkrater har som vapen när de angriper äganderätten. Skogsstyrelsens bedömning av artikelförfattarens mark var: "Det var mycket gammal tallskog som bör lämnas för fri utveckling, ett fint strövområde med inslag av gran och björk, blockrikt eller storblockig, blåbärsris [!] och vitryggig hackspett."

Svaret från verkligheten är:

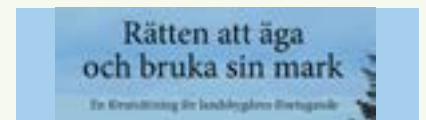
"Någon björkskog finns inte där och det är vad vitryggig hackspett kräver. Är det inte underligt att Skogsstyrelsens representanter alltid har turen att få se vitryggig hackspett när vi skogsägare inte får se den trots att vi ständigt rör oss i skogen och ser vilket djur/fågelliv som finns. Området är så pass stenigt att ingen vill ha det för rekreation och vad menar Skogsstyrelsen med "fri utveckling"?"

Det hela slutade med att "Vi skulle få 60 000 kronor av värdet på virkesförrådet som enligt en sakkunnig uppgick till cirka 200 000 kronor. Tala om Baggböleri*, nu i en modern tappning."

Läs hela artikeln [här >>](#)

*Baggböleri i modern tappning = när staten löser in mark, skog och virke av markägare till alltför låga priser, på ett ohederligt eller godtyckligt sätt – eller inte alls d.v.s. ett rent brukarförbud utan ersättning.

Viktig skrift om äganderätten

Problemet för dem som angriper äganderätten till skog och mark är att de saknar hållbara rättsbaserade argument. De lutar sig istället mot våldsmonopolet för sina, i många stycken godtyckliga, beslut. Detta är förstas en orimlig ordning.

För att kunna bekämpa och till slut vinna över detta beteende – som framför allt Skogsstyrelsen men även många Länsstyrelser visat mot markägare när de, beväpnade med en ytterst tyveksam biotopideologi, angriper äganderättens brukarprivilegium – krävs kunskap.

Boken "Rätten att äga och bruka sin mark" är en viktig inkörsport till en sådan kunskap.

Sök den den på www.ksla.se

Här är en [direktlänk >>](#)

Staten, medierna och demokratin

Stora och viktiga grundlagsfrågor som till exempel avsaknaden av en författningsdomstol – ett rekvisit i nära nog alla civiliserade länder – eller att på allvar respektera subsidiaritetsprincipen (verklig maktindelning mellan centralmakt och regioner) eller att minska antalet ledamöter i riksdagen – för att höja kvalitén – eller att införa beslutande folkomröstningar, tas sällan eller aldrig upp till debatt av det konstitutionellt ointresserade/okunniga och därför status quo-bevarande media- och kulturetablissemang. Detta gör att demokratin, i en sklerotisk process, inte nöjaktigt kan reformeras utan riskerar att stelna i ett status quo-läge och bli allt mindre funktionsduglig.

Kärnfunktionerna och de grundläggande rättigheterna

Statens kärnfunktioner har försumrats under lång tid. Som exempel så har varken Försvarsmakten eller Tullen under årtal fått det de begär för att upprätthålla en acceptabel nivå visavi sina ytterst rimliga mål i sina verksamheter – och det fattas åtminstone 10 000 poliser. Notabelt är att försvar och rättsväsende – dessa för frihet, trygghet och samhällskontraktets bevarande centrala funktioner – bara belastar runt 5 % av statsbudgetens omslutning. Så det är inte det att det fattas pengar. Det är helt och hållet en fråga om den politiska maktens prioriteringar – och de väljare som tillåter detta att fortgå.

Äganderätt och yttrandefrihet

Går vi till de grundläggande rättigheterna utan vilket inget välstånd och ingen verklig frihet kan finnas, så finner vi att den för välståndsbyggande så centrala äganderätten undergrävs av ideologiskt motiverade miljöaktivister som på många Länsstyrelser och i Skogsstyrelsen – beväpnade med en ”isotopideologi” – går till angrepp mot det privata ägandet. Samtidigt kommer signaler om tilltagande korruption inom kommunerna vad gäller tillsyn av och respekten för lagar och förordningar: inte minst kring äganderätten och byggandet – samt hur upphandlingar hanteras ([källa >>>](#)).

Sedan har vi den minst lika centrala yttrandefriheten. Här finner vi att den svenska regeringen ”har en dialog” med ledare för plattformar som Facebook och Twitter för att kväsa yttrandefriheten. Det kallas för att bekämpa ”hat och hot”. ”Hat” kan,

genom att analysera konkreta fall, definieras som hård kritik mot huvudsakligen det som generellt anses som vänsteråsikter: det vill säga mot personer som förordar multi-kulturalism, radikalfeminism, islamism eller öppna gränser för migration.

Under tiden man analyserar hur nuvarande hatbrottslagstiftning bättre kan harmoniera med en nödvändig vid yttrandefrihet (First amendment!) och dessutom appliceras konsekvent, bör en polismakt med resursbrist fokusera helt och hållet på att beta av liggande vålds- och ”vardagsbrott”. Det vore en medborgartillvänd politik.

Det bristfälliga ledarskapet

Möjlighet att utkräva personligt ansvar för ett bristfälligt politiskt ledarskap vid val är inte stora i Sverige. Vi har ett ur demokratisk synvinkel ytterst medborgarvänligt valsysteem som är riggat för ett partiledarvälde med vidhängande knapptryckarkompanier. Här behövs reformer: bland annat en både höjd rösträttsålder och höjd ålder för att bli invald samt obligatoriska digitala vitböcker för blivande politiker: vad de vill göra innan val och vad de gjort under den valperiod de valts för.

Kanske man också borde pröva val i emansvalkretsar. Allt för att öka transparen- sen/genomlysningen, mognaden och kraven på de som aspirerar på att bli lagstiftare – och sedan knyta de som klarar detta närmare till sina väljare – för att de dels inte ska bli marionetter till partiledningarna och dels riskera att hamna i ideologiska bubblor utan nödvändig verklighetskontakt med de som valt dem.

Mediernas makt och ansvar

Medborgarna får bara en möjlighet att påverka politiken vart fjärde år och då ta ställning till ett paket av saker som partierna i fråga arbetar för och medierna fokuserar på. Viktiga frågor riskerar att kamoufleras eller nedprioriteras inte minst av de via proxy statligt kontrollerade ”Public Service” vilka ofta agerar mer som maktens försvarare än dess granskare. Det kan handla om sådana saker som att ”Sverige går bra nu” när vi i själva verket haft en av de sämsta utvecklingarna i hela Europa av BNP per capita, antal migranter som *de facto* väntas anlända i relation till den torgförda ”åtstramningen” eller de verkliga kostnaderna för invandringen. Bevis för detta är lätta att hitta i t. ex. den nyss genomlidna valrörelsen.

Den så viktiga ”tredje statsmakten” – inte minst nämnda ”Public Service” som f.ö. nu ska tvångsfinansieras av medborgarna, måste bygga på fakta och inte lies by omission: lögner eller halvsanningar genom utlämnande av fakta.

Leif V Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Medborgarrättspriset

Vi räknar inte med snabba resultat. Men någon måste driva det nödvändiga idémässiga förändringsarbete som krävs och som förhoppningsvis kan leda till att i varje fall dina barn och barnbarn får ett bättre Sverige att leva och verka i.

Ett av de sätt vi vill göra detta på att är att belöna andra som också driver opinion för samma gemensamma grundläggande mål: en sekulär stat där svensk lag gäller överallt i landet, det svenska språket som det sammanhållande kittet i riket, och nyckeln till både arbetsmarknaden och vår historia, ökad rättssäkerhet och trygghet på gator och torg, ökad maktindelning, en fördjupad demokrati byggd på verkligt folkstyre och respekt för grundläggande mänskliga rättigheter som äganderätt och yttrandefrihet. Detta gör vi via bland annat genom Medborgarrättspriset*, som delas ut varje år med diplom och en inte föraktlig summa pengar. Det kräver dock att vi har medel att göra det. Allt stöd för att kunna fortsätta dela ut detta välkomnas varmt.

Räkna inte med att politikerna utan starka ”blåslampor” i ryggen kommer att göra det nödvändiga förändringsarbetet. Vi behöver ditt stöd för att kunna bidra till att detta sker.

Leif V Erixell

PS

Gott Nytt 2019!

* 2018 gick Medborgarrättspriset till Rebecca Weidmo Uvell.

Bli medlem! Donera! För en bättre framtid för kommande generationer! Tänk på oss i ditt testament!

Plusgiro: 19 69 92-2 | Swish: 123 036 42 81 |

Vid donationer om SEK 5 000 eller däröver ingår, förutom ett diplom som tack, ett livstids medlemskap i MRRS.

Tack för ditt värdefulla stöd för ett friare, tryggare och mer demokratiskt Sverige!

Mer om rättsväsendets förfall

I en artikel i Medborgarrätt 3-18 skrev jag om de svenska domstolarnas förfall ur ett medborgar- och rättstrygghetsperspektiv. Här kommer en fördjupning.

Det som kännetecknar problembilden är sammanfattningsvis tre saker:

1. Att domarna inte utnyttjar straffskalornas övre del – och således utnyttjar den bevisligen brottsförhindrande inkapaciteringen (inlåsningen) – utan konsekvent håller sig till de nedre delarna eller till med under den juridiskt stadgade minimigränsen. Märkligt nog får förövare av grova sexualbrott – där försök till och fullbordade överfallsvåldtäkter till 80 % begås av gärningsmän födda i ett annat land ([källa >>](#)) – i mer än hälften av fallen straff som ligger på eller under den juridiska minimigränsen ([källa >>](#)). Utvisningar för våldtäkt sker för övrigt endast i 2 av 10 fall (folkbokförda migranter) samt 6 av 10 (asylsökande eller illegalt vistande). Se graf från Brå nedan:

2. Den icke-meritokratisering som har skett vid domartillsättningarna innebär att en lika eller större del kvinnor i domarkåren jämfört med män likställs med ”rättvisa” och trumfar neutral meritutskänning och acceptans av olika utfall i könshänseende. (Se ledarsidorna.se t.ex. [här >>](#) för pregnant analys och exempel på Hildakotteriet som destruktivt samhällsfenomen)

3. Politiseringen av domstolarna som nämndemannasystemet oundvikligen innebär.

Åtgärder

Punkt två kan åtgärdas genom en mer transparent tillsättningsprocess med öppna hearings av de föreslagna domarna i riksdagen samt en strikt ”blind” meritokratisk tillsättning utan hänsyn till kollektiva attribut.

Punkt tre kan ganska enkelt korrigeras genom en processförändring där de juridiskt skolade domarna ges beslutsrätt vid mindre mål samt med ett juryssystem där oförvitliga medborgare lottas in i för att döma vid svårare brott mot liv och egendom.

Den första punkten är svårare, men inte desto mindre nödvändig att adressera, när den rör ett paradigmskifte inom domarkåren. Som både polischefer som Carin Götblad och andra påpekat så är lagstiftningen men framförallt dess tillämpning inte i linje med den nya och hänsynslösa kriminalitet som växt fram under senare år.

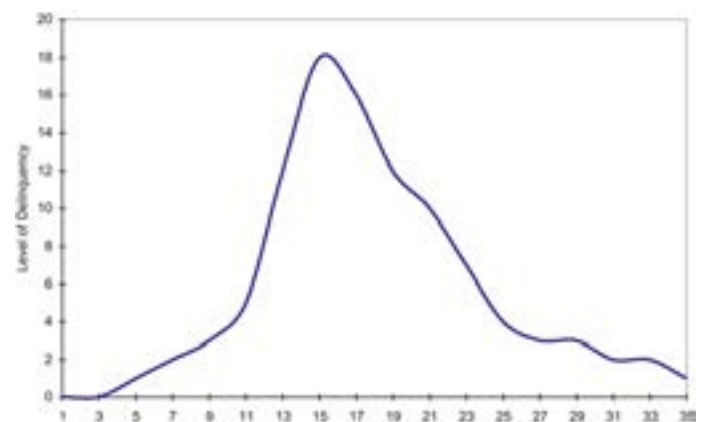
Barrling är något på spåren

Katarina Barrling skriver i en viktig krönika i SvD (se [här >>](#)) att domstolsväsendet länge präglats av kriminologer med en straffientlig agenda där påståendet att ”stränga straff minskar inte

brottsligheten” hamrats in överallt från Brå till domarutbildningen och därigenom bildat ett s.k. paradigm d.v.s. en ideologisk överbyggnad under viken domarna fattat sina beslut. Man har istället för straff i form av inlåsning hänvisat till ”sociala insatser” d.v.s. så låga straff som möjligt och samtal med socialsekreterare och psykologer kombinerat med stora ungdomsrabatter (Brottsbalken 29:7 för 18–21 år = upp till 55 % straffreduktion. Nu dock ev. på väg bort efter RÅs förslag) därmed indikerande att människor som har rösträtt – och därmed anses intellektuellt kapabla att välja parti inför en komplex samhällsutveckling – inte kan hållas fullt ut ansvariga för sina gärningar när det gäller att skada andras liv och egendom. Kombinera detta med mängdrabatter för kroniska återfallsförbrytare och man inser lätt att individens ansvarighet och beslutskapacitet dels är ologiskt hanterad i svensk lagstiftning generellt och dels att hederliga medborgares rättstrygghet och brottsoffers upprättelse INTE är en prioritet i det svenska rättssystemet.

”Sociala insatser” vid vägs ände

Vi kan nu konstatera att dessa ”sociala insatser” inte gett resultat. Skjutningar och sexualbrott har skjutit i höjden på ett alarmerande sätt. Det mesta talar tvärtom för att den svenska rättspolitikerna är direkt kontraproduktiv givet målsättningen att stävja brottsligheten. Detta kan enkelt visas genom att studera den s.k. Brottsålderskurvan (se graf nedan).

The age–crime curve is remarkably similar in shape across data source and represents the aggregate prevalence of criminal behavior. Källa:

Grafen visar tydligt att de flesta brott begås i yngre år; således får inkapaciteringen störst effekt i just dessa år d.v.s. inlåsning för mognad, studier, självrannsakan och förhindrande av nya brott. Men i Sverige är det just i dessa år som straffen är som kortast och överseendet som störst. Som Barrling skriver:

”Men det krävs inga evidensbaserade studier för att slå fast att så länge en mördare [eller bilbrännare...] hålls fängslad är vederbörandes möjligheter att mördra [begå nya brott] ytterst begränsade. Sådana argument för inkapacitering har dock inte tillmätts samma tyngd som argumenten för sociala insatser och fängelsestraffens negativa effekter.”

Barrling citerar också SOU 1986:13 i vilken man för över 30 år sedan adresserade den gängse kapphästen från de flesta kriminologer att det alltid är ”socioekonomiska faktorer som styr brottsbeteendet”: ”Utvecklingen under senare decennier med betydande insatser inom t. ex. social- och arbetsmarknadspolitiken parallellt

Forts. på sid 4.

forts. från sid 3.

med den under samma tid starkt ökade brottsligheten ger en klar indikation om att förbättrade ekonomiska och sociala förhållanden allmänt sett inte medför minskad brottslighet.”

Det måste till ett paradigmskifte

Det är hög tid för ett paradigmskifte inom den svenska domarkåren. Det nuvarande har nått vägs ände. Men på samma sätt som när det gäller skolan och det postmoderna pedagogindustriella komplexet är det en svår kamp att vinna för politikerna. Det som står i vägen är det kriminologindustriella komplexet med ”allt beror på socioekonomiska faktorer” – Jerzy Sarnecki i spetsen.

Inte desto mindre måste man vinna/bortse från dessa falska profeter. Alternativet ser vi växa fram inför våra ögon: gated communities, skjutningar på öppen gata även utanför ”utanförskapsområdena”, gro-

va kränkande rån i hemmen, kvinnofrid som blott ett avlägset minne. Valet borde inte vara svårt. Men det kräver en sak: statsmannaskap – och där faller det tyvärr som det ser ut idag. Kanske längre fram. Vi får hoppas på det.

P.S.

Självklart är inte längre straff/inläsning med en genomtänkt pedagogik den enda lösningen på brottsligheten. Att öka numerären inom poliskåren är t.ex. centralt. Man måste också kombinera ovanstående förslag med en mer effektiv integrationspolitik med inriktning på assimilering i betydelsen bli delaktig i den svenska ”ödesgemenskapen” (särskilt viktigt när det gäller sexualbrottsligheten och gängkriminaliteten). Det är nämligen erfarenhetsmässigt och vetenskapligt klarlagt att en av konsekvenserna av avhumaniseringen av ”den andre” t.ex. den laglydige ”svennen” och

hans ”stat” och en motsvarande inomgruppidentifiering av och anknytning till klanen/den religiösa gruppen/kriminella gänget som den enda av verkligt värde minskar empatin för den utomstående gruppen vilken som lägre stående i värdehierarkin (förstärkt med tillmälen som ”rasisterna”/”de otrogna” och dylikt) med mindre samvetsqual kan plockas på pengar, egendom och också utan skrupler utsätts för misshandel och till och med våldtäkter.

”...intergroup empathy bias may be better characterized by out-group antipathy rather than extraordinary in-group empathy” ([källa](#)>> och >>) Detta är dock en förklaringsmodell som du sällan eller aldrig får höra i hallstämplade riksmidia heller av Brås kriminologer. Vi borde fundera på varför.

Denna artikel har tidigare i vissa delar publicerats på mrrs.se.

Debattinlägg:

Laglotten – en otillbörlig inskränkning av äganderätten

Rätten att äga är central i en marknadsekonomi och en grundförutsättning för ett demokratisk styrelseskick. För de flesta är innebörden av ägande klart. Det betyder ju att man kan förfoga över det man äger inom rimliga gränser, t.ex. att inte skada andra. Men i realiteten görs inskränkningar, ibland mycket stora sådana som kan och måste ifrågasättas.

En sådan inskränkning är arvslagstiftningen som säger att barn har rätt till laglott som innebär rätt till hälften av den efterlämnade förmögenheten. Det innebär således att barnen kan kräva att återfå gåvor/donationer som inskränkt på laglotten. Man kan således inte fritt förfoga över sina tillgångar ens medan man lever. Via testamenten kan man bara ge bort/donera hälften av sina tillgångar.

Det kan finnas många skäl att vilja disponera sina tillgångar på annat sätt än det som medges enligt lag. Ett skäl kan vara att man har mycket stora tillgångar vilket skulle resultera i laglotter som skulle medge ett liv i sus och dus och inte kräva att ar-

vingarna behöver anstränga sig. En viktig del av en positiv livsupplevelse är ju att genom egna ansträngningar kunna skapa sig ett gott liv. Därför kan man vilja begränsa arvets storlek till att enbart ge en god start men inte mer.

Ett skäl kan vara det som låg bakom lagstiftningen för fideikommiss, dvs. att man vill låta ett av barnen överta t.ex. ett fritidshus. Syskonen kan vara ointresserade av olika skäl, kanske genom att make/maka fått överta av sina föräldrar eller att de flyttat till annan del av landet eller utomlands eller av andra skäl medan ett av barnen har stället kärt men saknar resurser att lösa ut syskonen.

Nuvarande lagstiftning krånglar till det. Med nuvarande lagstiftning måste stället säljas och säljlikviden delas upp. Vidare kan man brinna för ändamål som man vill stödja medan man lever eller därefter via testamenten. Sådana ändamål kan handla om en strävan att få till stånd förändringar som kan leda till en bättre värld och däri-

genom ge arvingarna ett bättre liv. Exempel på organisationer som strävar efter att förbättra världen är Medborgarrättsrörelsen i Sverige, Timbro, Skattebetalarnas Förening, Alternamedia med flera. Eller individer som man anser gör viktiga insatser för ett bättre samhälle.

Andra exempel är välgörenhetsorganisationer såsom Amnesty, Läkare utan gränser, Rädda barnen etc. Eller kanske Bill & Melinda Gates Foundation.

Innan de nuvarande reglerna kom gällde att vid dödsfall av den ena föräldern hade barnen rätt att få ut sin laglott. Detta ledde till att den överlevande föräldern kunde vara tvungen att sälja bostaden.

Detta ledde till att lagstiftningen ändrades så att barnen inte får ut sin laglott för när den överlevande har gått bort – den överlevande maken får sitta i ”orubbat bo”, en mycket rimligare ordning.

Nu är det dags att ta ett förnuftigt steg och avskaffa laglotten!

Bengt Holmgren

Stöd Medborgarrättsrörelsen i Sverige!

Utan ditt ekonomiska stöd blir det svårt driva de projekt som vi vill göra och driva på för att säkra de värden vi vill säkra: såsom äganderätten, yttrandefriheten, maktodelning i staten och ett stärkande av statens kärnfunktioner som polis och försvar.

För att kunna fortsätta dela ut det viktiga Medborgarrättspriset priset och göra olika projekt i linje med vår in-

riktning så krävs mer medel till föreningen. Ett sätt att stödja oss är att donera SEK 5000 eller mer. Du erhåller då förutom ett stiligt tackdiplom (ange postadress!) livstids medlemskap i föreningen. Kontonummer nedan.

Vi tackar ödmjukast på förhand för din frihets- och samhällsbyggande insats!

► **Plusgiro: 19 69 92-2 | Swish: 123 036 42 81**